

12

Ubun Ratchathani (อุบลราชธานี)

ฉันค่อยๆ ลืมตาตื่นขึ้นมาด้วยความเหม็นขี้หมู ฉันว่าฟ้าครึ่ง
สุดท้ายมันเป็นตอนเย็นหรือยังงั้นนี่เลย พอตื่นขึ้นมาทำไมมันยังเย็นอยู่
เอ๊ะ! หรือเช้าแล้ว =_;;

"ตื่นแล้วหรือ..."

"นะ...นี่มันที่ไหนเนี่ย"

"ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ตอนนี้เช้าแล้วนะ ผมว่าเราน่าจะรีบ
ลงรถก่อนที่เจ้าของเขาจะรู้ดีกว่า"

"แล้วจะลงยังไง"

หวังว่าคงไม่ใช่จับฉันโยนลงข้างทางหรือตามพงหญ้าแบบเดิม
หรือกนะ =_ ฉันปิดเศษขี้หมูแห้งเกรอะกรังและกำลังส่งกลิ่นอูจาดออก
จากตัวให้หมดเท่าที่จะทำได้ นายเป็นหนึ่งในกำลังมองสำรวจอะไรบางอย่าง
เนื้อตัวหมอนี้ก็ละไม่แพ้ฉันเช่นกัน =.,=

"นี่เราเข้าเขตเมืองแล้วละ แต่ผมยังไม่รู้ว่าจังหวัดอะไร"

"แต่ฉันว่าฉันรู้แล้วละ =_"

ฉันบอกเมื่อรถบรรทุกขับผ่านร้านรวงข้างทางที่ขึ้นแผ่นป้ายโฆษณา

5

ไซส์เท่าหน้าจอนั่งกลางแปลง

'แหนมอุบลฯ ชูช่า แหนมแม่อ่อม ของดีรับประกัน'

"เราอยู่จังหวัดอุบลฯ เหนือเนี่ย...มาไกลเหมือนกันแฮะ"

ทำไมนายพูดเหมือนเราเป็นแค่ลูกเสือเดินทางไกลอะไรยังงั้นล่ะ
นายนึกว่ามันห่างจากกรุงเทพฯ สามกิโลหรือไงซะ หกร้อยกว่ากิโลเมตร
เซี่ยวะนะะ =()= แล้วฉันมาทำอะไรที่นี่เนี่ย!!!

"ข้างหน้าติดไฟแดง เราลงตรงนี้เลยเถอะ"

"ลง?! ละ...ลงด้วยสภาพแบบนี้เนี่ยนะ"

"ใช่...ดีกว่าให้เจ้าของรถมาเห็นเราก่อน เร็วเข้า เรารอดมาได้ทั้งคืน
ก็น่าแปลกพอแล้ว"

นายเป็นหนึ่งในลากลั่นลงจากรถบรรทุกที่จอดติดไฟแดง คนมองกัน
ระนาวโดยไม่ต้องสงสัย ยิ่งไอ้รถเก๋งที่ขับจ่อท้ายอยู่เมื่อกี้ทำหน้าซื่อค
เหมือนเห็นมือออกมาจากท้ายรถก็ไม่ปาน ขอบอกว่าไอ้คนขับสิบล้อเวรนี้
คงหูตึงเพราะไอ้เพลงรักสิบล้อต้องรอรอแฟนกบาลไปแล้วล่ะ

"เดี๋ยว!!"

เป็นหนึ่งในดิ่งแขนฉันทำให้เกิดอาการชักกระตุกเล็กน้อยเพราะฉัน
กำลังจะกระโดดลงจากรถ

"อะไรของนายอีก"

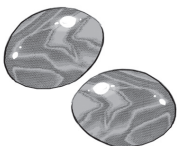
"ถอดสร้อยที่คอคุณก่อน ผมว่า...มันไม่เหมาะที่คุณจะใส่เพชรราคา
หลายล้านในสภาพแบบนี้"

'สภาพทุเรศแบบนี้' ไซ้มี๊ยะะ =_=

ฉันรีบปลดสร้อยออกส่งให้นายเป็นหนึ่งเก็บใส่กระเป๋าที่สะพานมา
ถูกต้องแล้วล่ะ ถ้าฉันใส่มันจะเหมือนอีเงาะป่าตัวดำเป็นอันขึ้นหมู่ใส่สร้อย
เพชรเม็ดเท่าบ้าน เดียวเขาจะหาว่าฉันไปปล้นมาอีก แต่แปลกนะ
ขนาดลุยน้ำ ลุยโคลน หาปูหาปลา (ไปกันใหญ่ --) สร้อยไม่ยกหลุดออก
จากคอแฮะ คอนเซ็ปต์เครื่องเพชรชุดนี้น่าจะเป็น

'เหนียวแน่น ทนทาน น้ำหนักเบาบอคอแตกชั่วนิรันดร์'

พอดูดแล้วคอมันโล่งโปร่งดีจัง แต่ในขณะที่นายนี้เปิดกระเป๋าและ

ยัดสร้อยเพชรที่แพงบ้านระเบิดนี้เข้าไปอย่างลวกๆ ฉันก็เหลือบเห็นของบางอย่างอยู่ในนั้น นั่นมันหนังสือ 'Secretly the Stars' นี่นา นี่มันยังอยู่กับนายเป็นหนึ่งในอีกหอรอเนี่ย ออ...ของรักของข้า!! เวร!! ฉันไม่ใช่กอลล์มึนโคะลอร์ดนะ TAT

"ไปกัน"

นายเป็นหนึ่งในบอกและก็ดูฉันลงจากรถสิบล้อ มันสูงนะยะ =0=!!! และไม่ว่าฉันเดินไปทางไหนก็มีสายตาสอดส่องมองมาจากทั่วทิศ เป็นหนึ่งโยนเสื้อตัวเองมาให้ฉันใส่เพราะชุดที่อยู่บนร่างฉันค่อนข้างจะแอบเซ็กซี่เล็กน้อย เป็นอีกทีที่ฉันงงว่าตัวเองบุกน้ำลุยไฟด้วยเสื้อผ้าแบบนี้มาได้ยังไง

"ผมต้องใช้โทรศัพท์"

"ก็ไปที่ตู้โทรศัพท์สิ จะบอกฉันทำไม --"

"ผมพูดคนเดียว ยุ่งอะไรด้วย"

นั่น! ดิฉันหมาเลยเป็นไง ถึงยังงั้นหมอนี้ก็ไม่เลิกกวนประสาทดิฉันหอรอก (เธอเริ่มก่อนนะ --)

"งั้นอย่ามาพูดกับฉันละกัน =3="

"คุณนี่เป็นเด็กหรือไง"

นายเป็นหนึ่งในแต่ก็เดินมาจับมือฉันแล้วลากไปยังตู้โทรศัพท์ที่อยู่ใกล้ที่สุด เขาเปิดเบ้าอีกครั้งก่อนจะหยิบกระเป๋าสตางค์ที่แฉะไปด้วยน้ำคงเพราะตอนที่เราดำน้ำหนีบิวอยู่เนี่ย --;; เขาหยิบบัตรโทรศัพท์ออกมายัดมันเข้าที่ตู้แล้วกดเบอร์โทรอย่างชำนาญ

"ฮัลโหล นนท์ปะวะ"

ฉันยื่นหูเข้าไปฟังเสียงในโทรศัพท์ด้วย อยากรู้จังว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง (เฮ้ย!! ไลน์หนึ่ง อยู่ไหนวะ แกเป็นไงมั่ง หนังสือยังอยู่มัย แล้วคุณโซจูอยู่กับแกหรือเปล่า เธอปลอดภัยดีมัย)

"ใจเย็น ถ้ามไม่เปิดช่องว่างแบบนี้ จะให้ตอบมัยเนี่ย"

(อย่ามัวแต่เล่นไลน์ เอาจี๋ ตอนนี้อยู่ไหนเนี่ย? คุณโซจูอยู่กับแกแล้วปลอดภัยดีไหมมัย)

"อุบลฯ โซจูอยู่กับฉัน และก็สบายดีมากด้วย"

7

ฉันตัวต๋อยตามองหมอนี่ทันที ตรงไหนของฉันที่มันดูสบายให้อี๊วะ

-_-++

(เหวย!! ไปไกลถึงอุบลฯ เชียว เฮ้ย!! สายฉันรายงาน ใ้อพวกแก๊งต่าง ๆ มันคิดมารวมมือกันหาหนังสือแล้วนะ ตอนนี้น้ำมันกำลังเคลื่อนไหวมุ่งหน้าไปทางภาคตะวันออกกันอยู่ แล้วฉันคิดว่ามันต้องขึ้นเฉียงไปทางเหนือของภาคเพื่อไปอุบลฯ แน่ๆ)

"ไม่น่าแปลกใจ มันคงเช็คได้จากทะเบียนรถบรรทุกที่ฉันแอบติดรถมาถึงนี่ตอนหนี"

(ถ้ามันเดี๋ยวฉันจะสั่งการให้พวกลูกน้องขึ้นไปปรับแกงมานะ แต่ก่อนอื่นแกก็ต้องหาที่ปลอดภัยให้คุณไซจูก่อน เธอเป็นเป้าหมายหลักของพวกมัน เข้าใจมั๊ย)

"เออ เข้าใจแล้ว"

(ส่วนแกันะไ่หนึ่ง รีบไปประสานงานแล้วก็แจ้งตำรวจพื้นที่ของจังหวัดนี้ด่วน เดี่ยวฉันทำเรื่องไปเดี๋ยวนี้ละ)

"เออ...เฮ้ย นนท์..."

(อะไรวะ!!)

"ฉันว่าพวกมันมาถึงที่นี่แล้ววะ แก๊งของใ้อพวกนิโกรดอสนมันมาถึงแล้ว ฉันจำใ้อเวรลูกน้องมือขวามันได้"

(งั้นรีบพาคุณไซจูก่อนไปหาที่ปลอดภัยให้เร็วที่สุด เออ!! หนังสือยังอยู่ที่แกปะวะ)

"เออ ยังอยู่ดี...แค่นี้ก่อน"

เป็นหนึ่งในวงโทรศัพท์ก่อนจะลากฉันเข้าไปหลบในมุมซอຍห่างจากถนนใหญ่ที่มีรถวิ่งพลุกพล่าน และหนึ่งในนั้นก็มียศของพวกคนผิวดำที่ขับซ้าๆ ค่อยๆ คืบคลานไปตามถนนเหมือนจิงใจมองหาใครอยู่ แม้รถข้างหลังจะบีบแตรไล่ให้มันเร่งเท่าไร มันก็ไม่ยี่หระ

"มันมาถึงแล้ว ไวกว่าที่คิด"

"แล้วเราจะทำยังไงดี"

"ก่อนอื่นผมต้องหาที่ปลอดภัยให้คุณ..."

ฉันกำลังจะบอกว่าฉันไม่ยอมให้นายนี้ทิ้งฉันไว้ในที่ปลอดภัยเหมือนแบบตอนถูกขังอยู่ในลิ้นมดอีกแล้ว แต่ก็ต้องหุบปากลงเมื่อเห็นสายตาของนายเป็นหนึ่งที่ผมมองอะไรบางอย่างทางด้านหลังฉันอย่างตั้งใจและจริงจัง มีอะไรบางอย่างบอกฉันอีกแล้วว่าเธอแย่นะ -_-;; ฉันรีบหันหลังกลับไปมองมันมีอะไรวะ

O_o ไม่เห็นมีอะไรสักหน่อย มีแค่ป้ายประกาศแปะอยู่หน้าบ้าน
หรุที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็นในเมืองนี้

'รับสมัครคนรับใช้/พูดภาษาอังกฤษได้/เงินเดือนสูง'

ที่หน้าบ้านนั้นมีคนที่ดูท่าทางจะมาสมัครงานมากมาย ในมือถือหนังสือภาษาอังกฤษกันเต็มเลย อู๊ย...ตกลงจัง อย่างกับเด็กเตรียมเอ็นท์เลย ฮ่าๆๆ เอ๊ะ! หรือว่าหมอนี่กำลังคิดจะ... =_="

ฉันมองนายเป็นหนึ่ง...

นายเป็นหนึ่งมองฉัน...

ฉันหันหลังกลับเตรียมวิ่ง แต่เขาล็อคตัวตึงแขนฉันเอาไว้ T(T

"อย่าแม้แต่จะคิดส่งฉันเข้าไปเป็นคนใช้เด็ดขาด!!"

ฉันพูดเสียงต่ำ จิกสายตาบอกให้เขารู้ว่าฉันจะไม่มีวันยอมทำอะไรแบบนั้นเด็ดขาด

"แค่ชั่วคราว ระยะเวลาสั้นๆ ไม่เกินหนึ่งอาทิตย์เป็น...อย่างมาก"

"ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น ฉันไม่ยอมไปเป็นคนใช้เด็ดขาด"

"แค่สองสามวันมันคงไม่ลำบากหรอกมั้งโซจู ผมจะไม่พาคุณร่อนไปร่อนมาในเมืองนี้เด็ดขาด ในระหว่างที่ผมต้องดำเนินการเรื่องต่างๆ คุณกำลังเป็นเป้าหมายของพวกมัน" เป็นหนึ่งพูด ดูท่ามีน้ำใจแล้วด้วย

"แต่ที่ฉันไม่ทำเพราะฉันทำงานบ้านไม่เป็นสักอย่าง =O=!!!"

ฉันอธิบายเหตุผล เพราะฉันเป็นคุณหนูมาตั้งแต่เกิด จะหยิบโน่นจับนี้ก็มีคนมาประเคนให้ ฉันเลยทำอะไรไม่ค่อยเป็นยังไงละ TAT

"สักอย่าง...?"

"ใช่!! ถึงฉันพูดภาษาอังกฤษได้ แต่ฉันทำงานบ้านไม่ได้เลย ยังไงเขาก็ไม่รับ"

"ไม่ลองไม่รู้...แค่สามวันเท่านั้นละ ผมสัญญา ถ้าคุณอยู่ที่นี้ผม
ว่ามันจะปลอดภัยกว่า ใครจะไปนึกว่าคุณจะไปเป็นคนใช้ในบ้าน
เศรษฐกิจแบบนี้"

อ้อ! ใครจะไปนึกออกว่าคุณหนูอย่างฉันจะแปลงร่างกลายเป็น
คนใช้ ขนาดพ่อแม่ฉันเองก็คงนึกไม่ออกหรอก =_==

"นายเป็นหนึ่ง นายไม่เข้าใจหรือว่าฉัน..."

"คุณทำได้แน่"

"ดูสภาพฉันสิ ยิ่งกับผีตายซากเนี่ยนะ"

"แค่สามวันเท่านั้นละ สามวัน"

ทำไมเขาไม่ฟังฉันพูดเลย TOT

"นะ...นี่ ปล่อยฉันนะ ฉันไม่ทำ!!"

"ผมฝากหนังสือไว้กับคุณด้วย เพื่อเกิดอะไรขึ้น คุณต้องเอาไปให้
ตำรวจนะ"

"นี่ นายเป็นหนึ่ง กลับมานะ นายทำแบบนี้ไม่ได้นะ TOT!!"

นายเป็นหนึ่งเดินถอยหลังออกไปช้าๆ

"เธอจะมาสมัครงานบ้านฉันหรือเปล่า เร็วเข้านะ ฉันไม่ยอมมา
เปิดประตูหลายรอบ แล้วนี่ไปพัดกับหมามาหรือไง หรือเพิ่งเล่นลิเกเสร็จ
เนี่ยยะ!!"

ฉันหันไปมองเจ้าของเสียงแจ่มๆ ทางด้านหลัง ยัยเด็กคนหนึ่ง
แต่งตัวดูเหมือนคุณหนูเซียว ผิวขาวเหมือนคนต่างประเทศ ตาเธอกลม
โตบ้องแบ้ว ริมฝีปากจิ้มลิ้มดูน่ารัก เสียอย่างเดียวที่จมูกของเธอแบนไว้ตั้ง
เหมือนเกิดมากินแต่ข้าวเหนียวยั้งนั้นละ เพิ่งเคยเห็นลูกครึ่งไม่มีตั้งก็คราว
นี้ล่ะวะ -O-!! ฉันหันกลับหานายเป็นหนึ่ง แต่ปรากฏว่าหมอนี่หายตัวไป
แล้ว TOT นายจะทิ้งฉันไว้ที่นี้ไม่ได้ล่ะ!!!

"ตกลงหล่อนจะทำไมทำยะ ฉันจะปิดประตูแล้ว"

ขอคำที่เถอะนั่งเด็กเลว ดูจากสภาพวัยอย่างมากอายุเธอก็แค่สิบห้า
สิบหกเท่านั้นละ แล้วฉันนะยี่สิบสี่แล้วนะ เรียกคนที่อายุมากกว่าตัวเอง
ด้วยคำว่าหล่อน เดียวเอาหินฟาดหน้าเลยนี่ =_==

"ฉันปิดประตูละนะ"

"เดี๋ยวๆ..."

นะ...นี่ฉันตัดสินใจจะไปเป็นคนรับใช้แล้วเหอ คุณคนอื่นที่มาสมัคร
ดี O_O แต่ละคนแต่งตัวเรียบร้อย ผมเรียบแปด หน้าตาดูเหมือนจะฉลาด
ทุกคนเลย แล้วฉันล่ะ!!! ฉันเหมือนอึบ้ำแถมมีกลิ่นขี้หมูติดอยู่ด้วยเนี่ยนะ
TAT ฉันหันกลับไปมองด้านหลังอีกครั้ง นายเป็นหนึ่งในหลายสาเหตุไปแล้ว
ถ้าฉันไม่เข้าไปแล้วฉันจะไปอยู่ไหนล่ะ ก็หมอนี่หายไปแล้วอะ TOT

"ไม่มีใครสั่งสอนเธอหรือไงว่าสมัครงานให้แต่งตัวดีๆ ไม่ใช่เหมือน
ไปทำนาคลุกขี้หมูขี้หมาแบบนี้"

อีดี้กนี่! เดี่ยวเถอะๆ อดทนไว้โงจู

"ขอโทษค่ะ"

"ซี เดินเข้ามาเร็วๆ แต่อยู่ห่างๆ ฉันไว้นะ เหม็น!!!"

--++ นังเด็กนี่ แก่ต้องเจอฉันแน่

เมื่อโงจูหายเข้าไปในบ้านหลังงามนี้แล้ว หนุ่มร่างสูงที่แอบอยู่ก็
ค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออกอย่างโล่งใจก่อนจะพูดเบาๆ

"ผู้ชานะที่รัก"

บ้านโรส

ฉันเข้ามาในตัวบ้านเรียบร้อยแล้ว ก็ดูโอ่อาสมเป็นเศรษฐีดีทรอกนะ
แต่ไม่ได้แค่ดีอย่างเดียวของบ้านฉันเท่านั้นละ เอะอะ~ นังเด็กนี่พาทุกคนที่
จะสมัครเป็นคนใช้ (ซึ่งนับดูได้ห้าถึงหกคน) ไปที่ห้องรับแขกของบ้าน

"มามี อิวี่พวกนางานที่จะมาสมัครเป็นคนใช้บ้านเรามาแล้วค่ะ"

ตาย! ชื่ออิวี่เหอจ๊ะ -O- อย่างแคะเอาชื่อ 'อึบ้ำ' ก็หรูแล้วมั้ง
ฉันเห็นทุกคนนั่งลงกับพื้น ส่วนสองแม่ลูกนั่งลงบนโซฟา ไม่นึกว่าจะมี
วันที่คนอย่างโงจูจะต้องมาอยู่ในสภาพนี้เลยจริงๆ TAT

"เอาล่ะทุกคน ฉันชื่อแชนด้า..."

"แต่ในบัตรประชาชนมามีชื่อสีดาไม่ใช่เหอคะ"

ดิฉันขำค่ะ ขำอึลกูเวอร์ เอาความลับแม่มาขาย ฮ่าๆ >O<

"เคยเถาะลูกรัก --++ ฉันชื่อแซนด้านะ จงจำไว้ให้มัน ฉันเป็นคุณนายของบ้านนี้ ก่อนอื่นฉันต้องขอทดสอบภาษาอังกฤษของทุกคน เพราะว่าสามีฉันนี่เป็นฝรั่ง พวกเธอก็รู้ใช่ไหม อะโหะๆ แล้วถ้าเกิดว่ามีแขกมีเพื่อนเขามาจากนอก ฉันก็อยากให้คนใช้ที่บ้านนี้พูดภาษาอังกฤษได้ ไม่ใช่่งกๆ เอะๆ ทำอะไรไม่เป็น พูดยังไม่ได้ เข้าใจมั๊ย"

"เข้าใจแล้วค่ะ"

ฉันรู้แล้วนั่งเด็กอึบ้า...เอ่อ...อืวี่นี้ได้จุมูกมาจากใคร คุณแม่สีดา นี่เอง ฮ่าๆๆ โหะ ไม่ใช่สิ O_O คุณแม่แซนดำ ก๊ากๆ เธอน่าจะได้มาจากพ่อให้หมดนะ สงสารแทน

"เอาละ ไหนลองพูดภาษาอังกฤษด้วยการแนะนำตัวซิ"

แล้วคนที่อยากจะทำรับใช้ทั้งหลายแหละก็แนะนำตัวเองเป็นภาษาอังกฤษอย่างตืดๆ ชัดๆ พอมาถึงคิวฉัน ยัยคุณนายสีดานี้ก็มองตั้งแต่หัวจรดหางก่อนจะทำจุมูกย่นอย่างรังเกียจ -- ทั้งชีวิตเพิ่งเคยมีคนทำปฏิกริยากับฉันแบบนี้ครั้งแรก T()T เพราะหนังสือเล่มนั้น ฉันเกลียดมันที่สุด แล้วฉันก็โกรธตัวเองด้วย เพราะความบ้าอยากจะทำให้อ่านทำให้ทุกอย่างวินาศสันตะโรไปหมด TAT

"เธอชื่ออะไรเนี่ย เพิ่งไปทำนามาหรือไง"

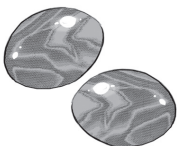
"เอ่อ...ชื่อโซ...เอ่อ ชื่ออ่อมค่ะ"

ฉันว่าไม่เหมาะหรอกที่จะบอกว่าชื่อโซจู มันคงประหลาดในหูของสองแม่ลูกไร่นี้ด้วย แล้วก็เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง แต่ชื่อเดียวที่ฉันคิดออกคือ 'อ่อม' รู้ไหมยัยว่าฉันเอามาจากไหน ป้ายโฆษณาขายแหวนม้ง มันคือชื่อเดียวที่ฉันคิดออกตอนนี้ T()T

"ไหนเธอลองพูดภาษาอังกฤษซิ"

"ดูทำแล้วคงจะไม่ใช่แน่ค่ะมาสิ อืวี่ว่าให้มันร้องลึเกออาจจะพอได้"

"Hi, my name is Om. I'm 24 years old. I can speak English because my old boss is a Westerner. I can do any type of housework, no matter if it's washing the clothes, sweeping the floors, cleaning the dishes, and scrubbing

the floors. Please, please consider me as your employee."
(สวัสดิ์คะ ฉันชื่ออ่อม อายุยี่สิบสี่ปี สามารถพูดภาษาอังกฤษได้เพราะ...
เออ เจ้านายเก่าฉันก็เป็นฝรั่ง ฉันทำงานบ้านได้...ทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็น
ซักผ้า กวาดบ้าน ล้างจาน ถูบ้าน ขอให้คุณนายช่วยรับฉันไว้ทำงาน
ด้วยนะคะ)

ฉันร้ายดอดๆ เป็นภาษานอก สำเนียงออกเต็มที นังเด็กอีหว่าง
(ชื่อใหม่ของอิวี่) อ้าปากหวอค้างอย่างไม่เชื่อสายตา ไม่ต่างจากคุณแม่
สีดำที่ทำหน้าเออแบบไม่ปิดบัง

"มา嘛 มีนพุตมั่วปะคะ"

เวร!! เป็นลูกครึ่งซะเปล่ากลับฟังภาษาอังกฤษไม่ออก โอย~ เสียชาติ
เกิดนะเธอ

"ไม่มั่วมั้งนะ แม่ว่า"

พอกันเลย!! แม่ลูก สมคู่กันเหมือนผีเน่าโงงๆ ได้สามีเป็นฝรั่งแต่
ยังฟังค่าง่ายพวกนี้ไม่ออก TAT ก่อนจะให้คนใช้พูดภาษาอังกฤษได้ กลับ
ไปฝึกพูดก่อนทั้งคู่เลยไป!!!

"Work as employee me or not?"

"พูดภาษาไทยได้แล้วะ"

นังเด็กนรก!!!!

"=_++ จะรับฉันเข้าทำงานมั๊ยคะ"

"ตกลงฉันรับเธอ แต่ก่อนอื่นเธอรีบไปอาบน้ำและเปลี่ยนเสื้อผ้า
ก่อนเออะ อิวี่พาคนรับใช้ใหม่ไปดูห้องด้วย แล้วก็แนะนำงานด้วยนะลูก"

"ทำไมต้องหนู!!"

"แล้วแม่จะซื้อกระเป๋า Prada ให้ลูกนะ"

อู๊ยย!! ฉันมีเป็นสิบย่ะ ออย่ามาอวด =_++

"ชิ ตามมาลียะ"

=_ = เอล่ะ ไชจู เต็มทีกับชีวิต!!

13

Mide

ซู!!!

"อ้ากกก"

ฉันตะโกนลั่นเมื่อเด็กเวรนี่เอาน้ำทั้งกระป๋องเทรดตัวฉันจนเปียกไปหมด

"ตื่นได้แล้วละ เป็นแค่คนใช้แต่ตื่นหลังเจ้านายเหรอหะ"

"อีนัง...เอ่อ คุณอิวี่"

"มามีร้อแก รีบไปอาบน้ำซะ อ้อ...ไม่ต้องอาบแล้ว เพราะฉันอาบให้แล้วนี่นา เร็วๆ เลยนะยะ"

ยัยเด็กนี่เดินสะบัดก้นออกไปแล้ว หึๆ ที่แกฉันไม่ว่า แต่ที่ฉันแกอย่าไวยแล้วกันนะยะ!!!

8.25 น.

"มามี แน่ใจเหรอคะว่าจะให้ฉันนี่มาเป็นคนใช้เรา คูมัน...ไม่เหมือนคนรับใช้เลย หน้าตาแบบนี้อาจจะมายั่วแต่ดีได้ล่ะคะ =O="

นังเด็กบ้า แกอย่ามาชักพาให้ฉันคุณนายนี่เปลี่ยนใจนะ ไม่งั้นฉันไม่มีที่อยูแน่ --;; หี...พอเห็นฉันในสภาพปกติถึงกับไม่ไว้ใจเลยเหรอ บอกแล้วว่าฉันสวย -O-// แต่ก่อนอื่นต้องรีบแก้ตัวก่อน

"เอ่อ...คุณนายคะ ฉันมีสามีแล้วคะ ไม่ต้องห่วง แล้วเราก็คงรักกันดีมาก ๆ ด้วย..."

"จริงเหรอ งั้นก็ตีไป แต่ฉันยังไม่วางใจเหรอคะ เพราะถ้ามีเรื่องพรรคนี้แน่นอนอย่างที่ลูกอิวี่ว่าแม้แต่นิดเดียว ฉันจะไล่ออกทันที เข้าใจมั๊ย"

"เข้าใจคะ"

ใครเขาจะไปแย่งผัวเธอแม่นางสีดา มีแต่ไอ้ทศกัณฐ์ผู้ยักษ์สิบเคียรสิบกรตัวเขยวนั่นเท่านั้นละ --^

"เดี๋ยวฉันจะไปรับดาราลีงค์ที่สนามบินกับอิวี่ จะกลับมาตอนเย็นๆ"

